

OPINIÓ CRÍTICA

#Covid19 i repensar la cultura laboral

En ple estat de confinament, fa uns dies fèiem referència sobre la necessitat de reflexionar sobre el valor de l'essencial en termes humans, naturals i econòmics. Ara, en procés de desconfinament, i pensant en com reorganitzar i redistribuir una societat post-Covid19 que ens permeti un nou canvi de model, és urgent fer palès tot el que hem après per garantir polítiques transformadores. I aquest procés no serà possible si no hi ha un canvi de mirada sobre què significa l'accés i la participació de les persones a escala global.

Des de diferents mitjans generalistes i de distribució massiva, s'han anat publicant diferents notícies que documenten les limitacions econòmiques, la mala gestió i la precarietat d'aquelles feines que es consideren essencials. Des de les vinculades amb el camp de la cura, passant pel sector serveis, fins al treball de la recol·lecció d'aliments. Tots indispensables pel sosteniment de la vida humana. Si fa uns dies posàvem una alerta sobre com la motivació de fer feines al camp podia instrumentalitzar el dret a tenir papers per les persones en un estat burocràtic irregular, fa poc es publicava una altra notícia amb el següent titular **«De propietaria de pisos de Airbnb a temporera de la fresa para pagar las facturas».**

En ell es fa referència a com les diferents expectatives sociolaborals de diferents dones s'han de repensar i reubicar, tot acceptant llocs de feina que mai haguessin pensat fer front. Sota un titular que pretén fer balanç del nou panorama econòmic i laboral que ens ve a sobre, tot posant accent en què moltes dones seran les principals afectades, hi permea una línia ideològica que té els seus contra efectes i que cal tenir en compte.

L'article es construeix sobre una comparativa d'expectatives socioeconòmiques que contribueix a seguir estigmatitzant certes oportunitats laborals. Una estigmatització o discriminació que comporta una cultura de la competitivitat que és el que, en definitiva, permet un sistema d'explotació humana i de recursos naturals.

Realment, i amb la qual està caient, mereixem un titular que lamenti el veure's obligada trobar treball com a jornalera per què ja no podem seguir amb el treball que teníem? Més enllà de la pèrdua del projecte propi que això suposa, i davant el qual qualsevol persona té dret a lamentar, és just fer aquesta comparativa per a evidenciar la magnitud de la tragèdia? A què li donem més valor? Quina és la idea de l'èxit o estatus social que estem naturalitzant amb aquesta afirmació? El punt de vista de l'article, és conscient que milers de persones no té ni tan sols el dret a aquest lament? És conscient que, durant centenars d'anys, les orelles sordes a aquest lament ens ha permès la normalització d'una explotació de qui sempre serà considerada població de segona?

Tot un seguit de preguntes que en l'article queden obviades i que emmascaren les possibilitats d'accés a les que les persones ens veiem condicionades. Mentre promocionem espais laborals que especulen amb drets bàsics com l'accés a l'habitatge, obviem el biaix segregador que aquests accessos suposen per raó de classe, origen, sexe, etc.

Si realment volem una transformació social, hem de repensar quin és el valor de l'essencialitat i, sobretot, fugir de posicionaments condescendents quan reflexionem sobre els reptes que cal assumir per a una redistribució social. El nostre sistema és el que ha creat aquestes limitacions. No és que no es pugui xerrar de què tothom -siguis administradora d'un pis de lloguer turístic, siguis psicòloga, o siguis treballadora de la llar- ens trobarem amb el mateix horitzó de precarització que s'esdevé. Es tracta de partir d'una altra mirada. Un nou punt de partida des d'on reconèixer que fins ara no ho hem fet bé. Que detecti i reconegui els forats del sistema creats. Forats que si bé per algunes persones han suposat enriquiment, també són els que ens condemnen a un creixement especulatiu.

Fer-nos una fotografia amb persones i col·lectius històricament explotats i menystinguts per llençar un missatge d'«ara jo també estic aquí i en formo part» no transforma. No ho fa, si és que no implica aprenentatge, reconstrucció i redistribució.

Sabrem recompondre la nostra cultura econòmica i laboral? Sabrem fugir de l'explotació i precarietat necessàries per mantenir un fals equilibri?